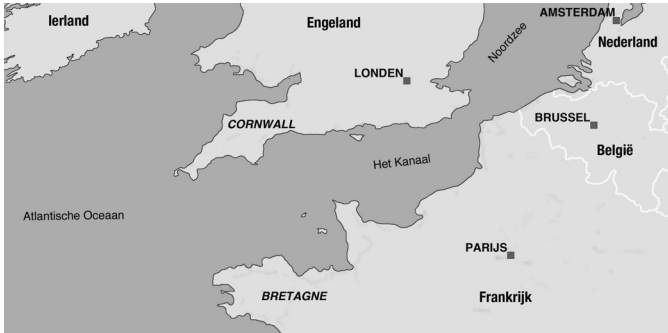

De zeereizen van Tristan

- Van Bretagne naar Cornwall (*ontvoerd door Noren*)
- Van Cornwall naar Bretagne (*om koning van Bretagne te worden*)
- Van Bretagne naar Cornwall (*om koning Mark te helpen*)
- Van Cornwall naar Ierland (*om Isolde te halen*)
- Van Ierland naar Cornwall (*met Isolde terug naar koning Mark*)
- Van Cornwall naar Bretagne (*afscheid van Isolde*)

Een triest begin

Het leven begint niet goed voor de kleine Tristan. Hij is de zoon van de koning en de koningin van Bretagne. Dat wel.

Maar net nadat hij is geboren, sterft zijn moeder. En een paar uur voor zijn geboorte is zijn vader al gedood. In een gevecht.

De baby zonder ouders wordt Tristan genoemd. Het is de laatste wens van zijn moeder. 'Tristan is een mooie naam', zegt ze zacht. 'Want mijn zoon zal veel verdriet in zijn leven hebben. Maar daardoor zal hij de liefde leren kennen. De ware liefde, zoals ik die ook heb gekend.' En dan sterft de mooie koningin van Bretagne. Op dezelfde dag als haar man, de man die zij liefhad.

De kleine Tristan blijft niet in het kasteel van zijn vader wonen.

Rohand neemt de jongen in huis.

Rohand is een goede vriend van de koning.

En hij heeft de koningin beloofd om voor haar baby te zorgen.

Rohand heeft zelf drie zoons.

Tristan wordt opgevoed als zijn vierde zoon.

Rohand vertelt aan niemand dat Tristan de prins van Bretagne is.

Hij doet alsof Tristan een kind van hemzelf is.
Ook Tristan weet niet beter.
Zijn hele jeugd denkt hij dat Rohand zijn vader is.

Het is een gelukkige jeugd.
Tristan leert paardrijden en vissen.
Hij leert met pijl en boog schieten en jagen.
Hij leert met een zwaard vechten en schaken.
En in alles wat hij doet is hij even goed.
'Het is een jongen met veel talenten', zeggen de mensen.
'En hij is ook altijd vriendelijk en beleefd.
Het lijkt wel een koningskind.'
Ze weten niet dat Tristan ook echt het kind van een
koning is.

Een schaakspel

Op een dag komt er een Noors schip in Bretagne aan.

De Noren verkopen vogels: valken en haviken.

De zonen van Rohand willen er naartoe.

Ze kunnen wel een paar goede valken gebruiken.

Voor de jacht.

En natuurlijk wil Tristan mee.

De zonen van Rohand onderhandelen lang over de prijs van de vogels.

Tristan heeft er gauw genoeg van.

Hij loopt een beetje rond op het schip.

Een man zit achter een mooi schaakbord.

Hij speelt een partijtje schaak tegen zichzelf.

‘Wat een prachtig schaakspel’, zegt Tristan.

De Noor kijkt even naar Tristan.

Hij ziet de zware gouden armband die Tristan om heeft.

‘De schaakstukken zijn van ivoor’, zegt hij.

‘Ik wil wel met je schaken.

Jij zet je armband in, ik het schaakspel.’

En zo zitten Tristan en de Noor even later te schaken.

Tristan speelt goed, maar de Noor ook.

En als de zon ondergaat, is de partij nog niet afgelopen.

De broers worden ongeduldig.

‘Ga maar naar huis’, zegt Tristan.

‘Ik kom later wel, met het schaakspel.’

En de broers vertrekken met de valken.

Tristan gaat helemaal op in het schaakspel.
Hij heeft niet door dat de Noren wat van plan zijn.
De touwen worden voorzichtig losgemaakt.
En de boot drijft van de kant weg.
Het is inmiddels al aardig donker.
Tristan merkt niet dat het schip wegvaart.
Hij merkt niet dat hij ontvoerd wordt.

De ontvoering

Eindelijk is de schaakpartij afgelopen.
'Schaakmat!', roept Tristan. 'Ik heb gewonnen.'
Maar de Noor schudt zijn hoofd.
'O nee', zegt hij. 'Ik heb gewonnen.
Kijk maar. Wij hebben jou geschaakt.'
En hij wijst.
Vaag ziet Tristan het land in de verte.
Hij voelt nu ook dat ze varen.
Ze zijn midden op zee.

Ik kan nog wel ontsnappen, denkt hij.
Hij neemt een aanloopje en wil over de reling springen.
Hij is een goede zwemmer.
Hij zal de oever wel bereiken.
Maar hij wordt vastgegrepen door een paar sterke armen.
'Dat gaat niet lukken, makker', zegt een van de Noren.
'Jij bent veel te kostbaar voor ons.
Wij gaan veel geld voor je vragen.'
Dan wordt Tristan met touwen vastgebonden.
En opgesloten in het ruim van het schip.

Wat moet ik doen?, denkt Tristan wanhopig.
Maar hij kan niets doen.
Zijn handen en voeten zijn vastgebonden.
Hij kan alleen maar liggen rollen in het ruim, beneden in
het schip.
Naar links en weer naar rechts.

Met de golven mee.
Tristan valt bijna in slaap van dat gerol.
Maar ineens is hij klaarwakker.
Hij rolt steeds heftiger heen en weer.
Het is harder gaan waaien en de golven worden steeds
hoger.
Het schip gaat vreselijk tekeer. Urenlang.

'Gooi de jongen overboord', schreeuwt een Noor.
'Hij brengt ons ongeluk.
Als het zo doorgaat, zinkt het schip.'